

Poezija.

Prišel je klic od kdovekje
in kdovekam in kdovekod
hitel naprej je večno pot:
kot pade tih spomin v srcé,
kot vel se list spusti v tolmun —
v dom mojih koprnečih strun
prišlo si, kraljevsko gorjé! . . .

Vladimir.

Pred Prešernovim spomenikom.

Kako strme oči
kot žive, ognjene strele
tja v spomenik —
roke mlade, razcvele
in stare, vele —
vse so nosile darove
na žrtvenik . . .

In zdaj stoji
ženij pred njimi —
stoji in molči . . .

In ko bi izpregovoril —
kaj bi ti narod storil,
kam skril bi obraz?

— Kje so moji sinovi?
Rekel bi jaz:
„Glej, narod tu
umira sramu —
in mi, in mi, oče
umiramo od gladu!“ . . .’

Griše.

